

NASPROTOVANJE OTROKA

Odgovarja mag. Katarina Kesič Dimić, na Ringaraja strokovnjaki

(objavljeno na www.ringaraja.net, december 2011)

VPRAŠANJE:

Pozdravljeni,

Imamo 5. letnega otroka in veliko potujemo. Kaj storiti v primeru, ko sine noče na pot? V avto? Včasih se lahko prilagodimo, pa vendar to velikokrat ni mogoče.

In kaj storiti, ko otrok ne uboga kljub vsem prijemom? Ne kaznujemo, smo proti prisili in potem mi zmanjka besed..(Pred mesecem dni se je začel ponoči sprehajati po stanovanju, se seliti iz sobe v sobo..in to zdaj prakticira vsako noč? Pravi, da ni zaspan...). Naj povem, da je sin že od rojstva zelo vztrajen, milo rečeno. Torej na vsak način želi doseči svoje..ker mu ne bi žela zlomiti volje, pa bi ga vseeno želela naučiti malo bolj elastično sodelovati, bi nujno rabila nasvet..Namreč za prilagajanje včasih potrebuje veliko časa in tudi burno reagira..to izčrpa vse.

Hvala za vaš odgovor, Lexy

.....

ODGOVOR:

Potovanja so prijetna in zabavna, a hkrati tudi nepredvidljiva in utrudljiva. Na potovanjih je mnogo dejavnikov, ki jih majhen otrok težko razumsko obvlada in sprejema brez uporov. Pogosto tudi zato, ker so zaradi neustaljenega ritma kratene nekatere njegove potrebe (npr. ustaljenost dnevnega ritma, redno prehranjevanje, čas za igro, čas za počitek,...). Naloga staršev kot odraslih je, da precenijo, kdaj je potovanje dovolj oziroma preveč in se začnejo odpovedovati svojim željam zavoljo otrokovih potreb.

Poglavitna naloga staršev je, da otroka temeljito pripravijo na samostojno življenje, kar pomeni, da so tako v vlogi osebe, ki nudi ljubezen in vzajemno tudi disciplinira. Del discipliniranja pa so tudi kazni, ki niso le besede in obljube, temveč dejanske prepovedi, odvzemi prioritete in podobno. Tudi odrasli smo kaznovani za prekrške (nobenemu policistu na cesti ne zmanjka besed, ker enostavno napiše položnico in zabeleži kazenske pike).

Vsi otroci na tem svetu so vztrajni, sicer ne bi znali niti hoditi. Ko starši otroku postavijo določene omejitve in zahteve, ga učijo, da na svetu ni edini in glavni. Če bo živel v takšnem prepričanju, bo kaj kmalu naletel na težave zunaj družine (vrtec, šola, kasneje delovno okolje).

Vse študije kažejo, da so permisivno vzgojeni otroci, čigar starši so prisegali zgolj na kazanje ljubezni, razlaganje otroku, mu vse dovolili ter zavračali vse oblike kaznovanja, odrasli v posameznike, ki so nesocializirani, egocentrični, nasilni, brez spoštovanja in empatije in ne priznavajo nikakršne avtoritete.

Antropološke raziskave kažejo, da vsa ljudstva širom sveta kaznujejo svoje otroke, tudi tista, ki so do svojih otrok najnežnejša.

Strah, da vas otrok zaradi zahtev in discipliniranja ne bo imel rad, je vsekakor odveč. Seveda pa ob tem ne pozabite na pohvale (nagrade) in ljubezen.

Vabim vas tudi k poslušanju radijske oddaje o vzgoji in motiviranju:

<http://www.youtube.com/watch?v=ub8GzuJP4wU>